

Ordföranden har ordet!

Långläsning. AFC Eskilstuna har publicerat ett öppet brev från klubbens ordförande, Alex Rysshholm. Där berättar han om klubbens historia, vägen till Allsvenskan, om hotet och hatet inom svensk fotboll samt medlemsfrågor.

Del 1: klubbens historia

Året var 2007. Åtta duktiga killar, alla 9 år gamla, stod klublösa utan möjlighet till samma kvalitativa fotbollsutbildning som många av deras jämnåriga vänner hade i de stora Stockholmsakademierna. För att ge dessa killar – med drömmen om att en dag spela fotboll på proffsnivå – bästa möjliga förutsättningar för en god fotbollsutveckling, tog Alex Rysshholm, Jose Franco och Olga Åstedt beslutet att grunda Athletic FC (AFC).

Ambitionen var att införliva ett tänk som då saknade motstycke inom fotbollssverige. Idéer från stora fotbollsnationer – som till exempel Spanien, Tyskland och Brasilien – skulle kombineras med inhemska metoder för att ge spelarna en högklassig fotbollsutbildning redan i tidig ålder. Spelarna skulle, så snart som de var redo, introduceras för de tekniska och taktiska grunder den professionella seniorfotbollen baserades på.

Med tiden växte AFC:s ungdomssektion till att innefatta samtliga ålderskullar med lag som sträckte sig hela vägen från knatte- till seniornivå. Ungdomslagets prestationer speglades bland annat i att AFC:s 14-åringar tog titeln som inofficiella svenska mästare och mästare i Futsal-SM år 2014. Klubben tilldelades också, vid tre konsekutiva tillfällen, ST-cupens hederspris som bästa ungdomsförening. På individnivå fostrades talanger som tog plats i sina respektive stadslag. Redan i september 2010 skrev Expressen om att Athletic FC skulle bli lika stora som DIF och AIK om fyra år.

Se: <http://www.expressen.se/sport/sanktan/stockholm/athletic-fc-lika-stora-som-dif-och-aik-om-fyra-ar/>

AFC:s representationslag (A-lag) debuterade säsongen 2007/08 och under säsongen 2008/09 inleddes ett samarbete med division 5-laget Atletico Husby. Truppen utgjordes till hälften av äldre, rutinerade spelare med ursprung i Husby och till andra hälften av unga talanger från AFC, som fått ta klivet upp från ungdomsfotbollen. Med akademichefen Hamid Kabodvand i spetsen presterade man starkt redan från start och samma säsong lyckades man gripa ett avancemang till division 4. Två år senare, under ledning av Ben Letaeif, säkrade A-laget en plats i division 3.

År 2010 hade klubben just tagit klivet upp till division 3. Killarna presterade bra och möjligheterna för vidare avancemang var goda. Samma år uppmärksammades det att division 1-laget Väsby United slogs med stora ekonomiska problem: att klubben var nära konkurs. För att rädda kvar klubben togs beslutet att överta Väsby United och dess skulder betalades av. Detta renderade i en plats i division 1.

Båda verksamheterna – i division 1 och 3 – drevs parallellt av samma styrelse. Idén kom efter en kartläggning av fotbollsverksamheterna i Spanien, där vi noterade att många klubbar hade ett "farmalag" i en lägre division. I dessa lag kunde unga talanger ta plats och utvecklas, tills de så småningom blev redo för spel på högre nivå. Konceptet ledde till att AFC så småningom började fostra landslagsspelare. Bland annat fanns i truppen landslagsspelarna Aleksejs Gilnics (Lettland), Daniils Ulimbashevs (Lettland) och Thomas Ulimwengu (Tanzania). Två ungdomsspelare – Ayomide Jibodu och Fuseine Rashid – tog plats i den engelska proffsfotbollen där de idag representerar Championship-klubben Derby County. Samma koncept rådde till och med 2013 då beslutet togs att slå samman Division 1- och 3-verksamheterna under ett nytt namn – AFC United. Klubben blev kvar i Solna där AFC tillika grundades år 2007 samtidigt som verksamheten i division 3 upphörde. För ungdomsspelarna Ayomide och Fuseine.

Se: <http://www.aftonbladet.se/sportbladet/a/84qrQ/ayomide-jibodu-och-fuseine-rashid-om-livet-som-fotbollsproffs-i-derby>

AFC spelade i division 1 under tre års tid. Hösten 2013 tillträdde klubbens nye sportchef, Azad Budak, och tränare Özcan Melkemichel. En topplacering i division 1 resulterade i att AFC, säsongen 2015/16, fick debutera i Superettan. I samma veva etablerade sig AFC:s olika ungdomslag för spel i Juniorallsvenskan, Pojkallsvenskan och i Elitdivisionerna från P14 upp till P18.

En regnig oktoberkväll 2016, efter match mot Halmstad, stod det klart att AFC avancerat till fotbollssveriges finrum – Allsvenskan. Kort dessförinnan – sommaren samma år – presenterades AFC:s flytt till Eskilstuna. Samarbetet med Eskilstuna City blev ett faktum efter att medlemmarna i båda föreningarna röstat ja till förslaget. Uppgåelsen presenterades i sin helhet: Föreningarna består, men AFC United byter namn till AFC Eskilstuna. AFC lämnar Skytteholms IP i Solna, där man haft sin bas sedan början, och flyttar verksamheten till Eskilstuna stad – där såväl publik som en värdig arena finns. Förutsättningarna förändrades radikalt. AFC, som inte ens hade ett eget omklädningsrum på Skytteholm i Solna, där tränarna hade sitt "kontor" på en närliggande hamburgerrestaurang, fick ett nytt, välkomnande hem.

Del 2: klubbens avancemang till Allsvenskan

Ingen klubb grundades med en 100-årig historia eller en komplett supportergrupp med 1000-tals medlemmar bakom sig. AFC startade i liten, mörk samlingslokal i Solna, under ett föräldramöte där föräldrarna till ett gäng pojkar födda 1996 samlades i försök att lösa ett problem: var deras barn skulle spela efter att ha lämnat AIK på grund av intern turbulens. Såväl pojkarnas som föräldrarnas ambitioner var höga, men de saknade förutsättningarna att förverkliga drömmarna de hade om barnens fotbollsutveckling. Vår egen spelare, Robert Åstedt, var en av de åtta pojkarna som drömde om att en dag spela fotboll på högsta nivån; på de största arenorna.

Hade jag då känt till att detta möte skulle förändra mitt liv helt och hållet, att jag, som aldrig själv spelat fotboll skulle börja studera hur fotboll fungerar likt en elev i årskurs ett och att jag – från att riktat tid, kärlek och resurser till barn som älskar fotboll – skulle hamna i en situation där såväl jag själv som den klubb jag har byggt blir bespottade av personer utan någon som helst kännedom om min bakgrund, då vet jag inte om jag hade valt denna väg. Men den dagen, året 2007 – i den mörka samlingslokalen i Solna – fick föräldrarna mitt löfte. Jag skulle göra allt i min makt för att ge barnen en bra framtid.

För att nå mitt mål behövde jag lära mig hur ungdomsverksamheterna i Sverige och utomlands fungerar. Istället för sedvanliga solsemestrar på havet valde jag att spendera min fritid på att resa runt i Europa och lära mig av olika framgångsrika fotbollsakademier. Jag besökte bland annat klubbar i Spanien, Italien, England och Ryssland. Som mest blev jag imponerad av Barcelonas verksamhet och jag besökte därför klubben flera gånger. Det var också här som jag fick inspiration till AFC:s fotbollsidé: Barcelonas fotbollsfilosofi skulle bli grundstommen till bygget av vår egen verksamhet.

Sedan starten av ungdomsverksamheten år 2007 har vi anställt ungdomstränare på såväl hel- som deltid. Syftet har alltid varit att erbjuda fotbollsspelare en professionell fotbollsutbildning redan i tidig ålder. Tack vare vår duktige och ambitiöse ungdomstränare (senare akademichef) Hamid Kabodvand lyckades AFC på två år utöka sin ungdomsakademi från ett till fyra lag. Efter fyra år hade vi lag i samtliga ålderskullar – från knatte till P17. Tillsammans med Hamid reste vi bland annat till Barcelona för att utbildas i fotbollsmetodik av självaste Juan xxx, metodikansvarig i FC Barcelona. Efter undervisningen bestämde jag mig för att skicka Hamid och flera andra av våra ungdomstränare till några av de främsta europeiska fotbollsakademierna för fortsatt utbildning.

Att utbilda våra tränare enligt AFC:s fotbollsfilosofi var bara en del av planen. För att utveckla våra egna spelare skickades ungdomslagen, på AFC:s bekostnad, till att delta i diverse internationella turneringar. Vi kände att de inhemska turneringarna, som då var relativt få till antalet, inte räckte till för att utveckla spelarna fullt ut. Genom mitt företag, Busmarket Sweden, fick AFC sin egen orangea turnébuss. Våra stolta och lite smått kaxiga ungdomar reste varje år med sin älskade buss till MIC Cup i Barcelona för att spela mot världens bästa ungdomslag. Man lyckades också vinna bland annat Nörhalne Cup i Danmark, Gueselcup i Holland och ta en andraplats i Italy Cup i Italien.

I takt med ökningen av antalet ungdomslag ökade också klubbens behov av fler träningsstider. Tillgången till fotbollsplanerna på Skytteholms IP var mycket begränsad. Exempelvis hade vi, som ny Solnaklubb, bara tillgång till planerna i 20 minuter per vecka per ungdomslag. Detsamma gällde det då nystartade A-laget som utgjordes av våra 16- och 17-åringar. Att under dessa villkor driva en elitförberedande verksamhet föreföll i princip omöjligt. Under sommartid tränade vi på lediga skolplaner, och vintertid bedrevs träningarna i garage. Lösningen kom så småningom av sig självt: Atletico Husby sträckte ut sin hand till oss och erbjöd deras hemmaplan för en gemensam träningsverksamhet.

Vid den tiden spelade Husby i Division 5. Vi inledde ett samarbete och byggde tillsammans ett lag som bestod av en blandning av Husbys äldre, mer erfarna spelare och AFC:s yngre spelare. Samma år avancerade vi till division 4 där vi etablerade oss under Hamid Kabodvands ledning. Territorialt tillhör Husby Stockholms kommun. Efter säsong avslutningen stod vi framför ett nytt val: att flytta vår verksamhet till Husby eller stanna hemma på Skytteholm i Solna. Vi valde att stanna. Trots att det finns de som försöker framställa samarbetet med Atletico ur ett negativt perspektiv vill jag påstå att det var en glädjande och vänskaplig tid. Det faktum att vi idag spelar i Allsvenskan är till stor del Atletico Husbys förtjänst – vilket vi aldrig kommer att glömma. Vi gjorde Romarios dröm – en Atletico-spelare som omkom under tragiska omständigheter innan vi blev bekanta med klubben – till en verklighet.

Efter två säsongers kamp i division 4 avancerade vi, som följd av ett framgångsrikt kvalspel, till division 3. Säsongen 2010/11 blev något att minnas. Efter en överlägsen

serieledning med 10 poäng ner till tvåan blev vi bortdömda hela 12 poäng på grund av en match med obehörig spelare. Spelaren hade dubbelregistrerats i Fogis – i AFC och en annan klubb, under två olika personnummer. Trots att AFC registrerat spelaren korrekt, hade den tidigare klubben "äganderätten" till spelaren. Vi hamnade plötsligt i underläge, men våra grabbar – under tränaren Ben Letaeif – visade riktigt prov på riktig karaktär och segrade mot Blue Hill (?) i en av de svåraste kvalmatcherna i klubbens historia.

Klubbar som inleder en satsning i ett område där det redan finns en etablerad klubb är princip dömda att misslyckas – från första dagen. Solna och i stort sett hela Norrort är AIK:s territorium. Detta är ganska självklart och bör respekteras. Det finns ingen tvekan om att en klubb med 100 års historia bakom sig har vunnit sina supportrars hjärtan för alltid. De mindre klubbarna i samma område kan i bästa fall få en status som underleverantör av spelarmaterial. Vi råkade hamna på AIK:s "rike". Hundra gånger ställde jag mig själv frågan: vad måste vi göra för att säkerställa klubbens existens? Jag fick från olika håll ta emot utlåtanden om att AFC "försvinner i morgon", "i övermorgon", "kommande år", eller "året därpå". Vi låg sist på kommunens prioriteringslista, efter AIK:s herr- och damlag och Vasalunds IF. Det var en enorm brist på träningstider, omklädningsrum, kontorslokaler och den första 10-fotscontainern för material fick vi inte förrän 5 års tillvaro på Skytteholm. Men jag kunde inte svika mitt löfte till barnen och deras föräldrars förhoppningar och fortsatte att kämpa i motvind.

Jag köpte, genom mitt företag, en markyta om 35 000 kvadratmeter i Sollentuna, bara 15 minuters resväg från Skytteholm och Solna. Min önskan var att bygga en av Sveriges finaste fotbollsakademier. Tanken var att våra talangfulla ungdomsspelare skulle få stanna och utvecklas i Sverige – nära familj och i en miljö där de trivs bra – istället för att söka sig utomlands. Jag ville bryta den trend där svenska spelare skickas utomlands. Utländska spelare skulle istället få bjudas hit och utvecklas på vår hemmaplan. Vi bjöd ett antal spelare från Baltikum och Afrika och vårt "försök" resulterade i att flera av dem blev landslagsspelare för sina respektive länder. Det fanns en idé hos mig om att skapa en skonsammare psykologisk miljö för att minska risken att ungdomarnas psyke försämras vid ett misslyckande utomlands. Tyvärr fanns flera sådana tragiska exempel som jag redan var bekant med.

År 2011 satte vi igång med projektet. Det byggdes sex spelarlägenheter och en villa för tränare och spelare med familj. Därtill byggdes ett fullutrustat gym anpassat efter fotbollsfr träning, ett kansli, konferensrum, övernattningslägenheter, omklädningsrum samt fritidslokaler. Faciliteterna utnyttjades av såväl A-lagsspelare som ungdomar, både i fotbollsavseende och under fritid. Tack vare vår egen träningsanläggning lyckades vi skapa en riktigt familjär stämning i klubben, vilken i sin tur blev en starkt bidragande faktor till A-lagets framgång. Men den viktigaste biten i projektet saknades ännu: en inomhus 11-manna fotbollshall belagd med konstgräs. Detaljplanarbetet från kommunens håll drogs ut över 6 år utan att det kom någonvar. Det känns hopplöst att spekulera om varför kommunen var så passiv i ärendet, men kontentan är likväl den att samhället gick miste om en ypperlig möjlighet att få tillgång till en modern fotbollsplan utan att spendera en krona på bygget. För mig har detta projekt kostat en förmögenhet och vi har varit långt från någon form av ekonomisk vinst. Dessutom har det påverkat mitt företags resultat negativt. År 2017 bestämde jag mig för att lägga ner projektet och anläggningen håller idag på att säljas.

Mot slutet av 2011 fick jag ett telefonsamtal från Väsby Uniteds styrelseledamot, Börje Andersson. Jag minns inte hela samtalet i detalj men i korta drag fick jag höra följande: "Alex. Jag har hört att du satsar stort på AFC:s akademiverksamhet. AIK som skötte Väsby United har nyligen brutit samarbetet med oss och försatt Väsby United i konkurs. Det finns en unik möjlighet att ta AIK:s plats och ha Väsby som farmaklubb. Det enda som behövs är en betalning på ett par hundra tusen i skatteskulder inom två dagar". Förslaget kändes mest som ett rop på hjälp eftersom styrelsen – som du säkert vet – har ett personligt ansvar för att skatteskulderna ska bli reglerade. Samtidigt tyckte AFC att det var lockande att få en samarbetsklubb i en högre division för att kunna flytta dit spelare som var för bra för division 4 (3?).

De som inte gillar mig så värst mycket kommer nog att bli belåtna – men jag måste erkänna att det var den värsta ekonomiska satsningen i mitt liv. När jag klev in i Väsby som ordförande upptäckte jag snabbt att ett par tusen förvandlades till flera tusen. Leverantörsskulden växte till över en miljon – och till dessert fick vi från AIK ett skuldebrev på 2,4 miljoner, en skuld som inte fanns med i bokföringen. Vi hade alltså ärvt en klubb utan en enda spelare. Samtliga spelare hade två dagar innan det "historiska samtalet" fått fribrev då klubben redan var utsatt i konkurs. Inte heller vi fick träna i Väsby under första träningspasset då det fanns obetalda fakturor. Med tanke på de faktiska omständigheterna förefaller uttalandet att "AFC köpt sig upp i seriesystemet" som tämligen ironiskt. De förlorade resurserna som detta resulterade i skulle gott och väl ha räckt till att vinna division 2 upprepade gånger. Trots det har jag aldrig känt ånger för att det blev så. Under tre års tid fick vi möjligheten att driva parallellverksamheter i division 1 och 3. Detta fullbordade ett naturligt led där AFC:s spelare hade möjligheten att krypa successivt från ungdomsfotbollen till seniorfotboll, först i den tredje divisionen och sedan i division 1.

Den första säsongen i division 1 (2011/2012) blev ingen succé. Innan seriestarten organiserade flera av lagets allsvenska spelare en kupp mot huvudtränaren. De var inte nöjda med hans träningsmetoder och hotade klubben med att bojkotta seriepremiären. Till följd av detta samlades jag, vår sportchef och samtliga spelare samlades på vårt kontor i Busmarken. Jag lyssnade noggrant på deras argument och konstaterade till slut: "OK. Jag byter tränare på ett enda villkor: Kommer ni inte prestera på fotbollsplanen måste ni vara beredda att ta konsekvenserna för detta". Vi inledde därefter serien med fem raka förluster. Laget underpresterade kraftigt och Väsby blev seriens jumbo.

Med risk att få motta stor kritik från media tog jag ett svårt beslut. Våra fyra huvudspelare inklusive lagkaptenen kallades och jag satte ett ultimatum: Om de vill fortsätta spela skulle jag lämna klubben omgående och Väsby United får hitta en ny ordförande. Jag var beredd att lämna Väsby United för att satsa fullt ut på våra yngre spelare i division 3. Kort som gott resulterade i att fyra spelare självmant lämnade klubben. Samtidigt överöstes jag med hård kritik från fotbollstidningen "Offside" och dess skribent. Med tydlig ironi ifrågasattes vår klubbs långsiktiga existens. Klubbens målsättning att en vacker dag nå Allsvenskan beskrevs som fantasi och jag målades upp som en slags diktator som förstört fyra grabbars liv.

Med stor glädje kan jag idag konstatera att tre av spelarna efter många år har hittat mod och – vid ett slumpartat möte – bett om ursäkt för det som skedde. Starkt! Jag hoppas att de får läsa dessa rader.

Det första året i division 1 avslutade vi strax över det nedre kvalstrecket. En skara av A-lagets personal, däribland sportchefen, höll inte längre för pressen och valde att lämna klubben. Jag tror till och med de hade tappat tron på att klubben skulle klara av att lyfta sig från sina knän.

En regnig höstdag, sent inpå kvällen, satt jag vid mitt arbetsbord i Huddinge och funderade på klubbens framtid, som just då inte såg direkt lysande ut. Att i fortsättningen driva två klubbar parallellt verkade irrationellt. Det saknades såväl ekonomiska som mänskliga resurser och det var svårt att rekrytera rätt personal. Vi hade med andra ord inget annat val än att avsluta verksamheten i Väsby för att istället bygga vidare på vår hemort i Solna. Sammanslagningen blev faktum och FC Väsby United försvann från fotbollskartan.

Jag vill härmed också konstatera att AFC aldrig har flyttat fram och tillbaka mellan olika orter, vilket vissa personer gillar att älta. Vår klubb fanns i Solna sedan dag ett fram till Eskilstunaflytten. Sammanslagningen med Väsby skedde efter hela 3 år! Under denna tid blev Väsby United i praktiken en del av AFC och fungerade som systerklubb under samma styrelse och senare även under samma namn: AFC United. Ett gott och välfungerande samarbete. Tråkigt nog började denna sanning att förvrängas till grundlösa historier av vissa så kallade "sanningskämpare".

Vi backar tillbaka till en dag då jag befann mig ensam i mitt arbetsrum och fick ett oväntat besök av en grabb som för mig var känd som en spelares agent. Han frågade mig om mitt förtroende och en chans att tillsammans återuppbygga a-lagets verksamhet. Personen hette Azad Budak. Han fick såväl mitt förtroende som mitt samarbete och vid en tillbakablick kan man idag konstatera att det var mer än värt att ge honom denna chans.

Två år senare nominerades han till årets bästa sportchef. Azads första värvning var den nye tränaren: Özcan Melkemichel. Från den dagen startade AFC:s raketresa mot Allsvenskan. Säsongen 2013/14 i division 1 såg väldigt stabil ut och AFC landade på en åttonde plats. Säsongen därpå, 2015/16, spelade AFC United sin första säsong i Superettan efter direktavancemang från föregående säongs division 1-seger. Azad värvade klokt och Özcan med sin assisterande tränare Ivan Ristic visade bra ledarskap och fotbollskunnande.

Trots att AFC spelade en underhållande fotboll fick vi på Skytteholms IP aldrig mer än några hundra åskådare på matcherna. Diskussionen med kommunen om att bygga en arena likvärdig den hos andra klubbar i Superettan gick trögt fram och inget ljus i tunneln syntes till. Efter att halva säsongen hade gått insåg vi att våra chanser för avancemang till Allsvenskan var goda. Svaret från kommunen gällande vår förfrågan om en eventuell dispens att få spela våra hemmamatcher på Skytteholms IP var dock negativt. Som klubb, med sitt säte i Solna kommun, hade vi en hypotetisk rätt att spela våra hemmamatcher på Friends Arena – men en hemmapublik på i genomsnitt 500 personer och arenakostnader som uppgick till hundratusentals kronor per match betydde i princip att AFC:s avancemang till allsvenskan var dödsdömt.

Frågan om att flytta till Eskilstuna genom ett samarbete med den lokala klubben Eskilstuna City handlade egentligen om vår klubbs existens. De som startade en nedvärderande "mobbningskampanj" mot AFC var säkerligen väl medvetna om denna situation. Men mer om detta lite senare. Först vill vi tillsammans med våra vänner i den

svenska fotbollen fira vår absolut största bedrift: Att med små förutsättningar men med stor kärlek till ungdomar och fotboll, på bara 9 år, ha tagit klubben till fotbollens finrum – Allsvenskan!

Del 3: om hot och hat inom den svenska fotbollen

AFC:s flytt till Eskilstuna är historia. För första gången på 10 år har jag och mina trogna arbetskollaborer fått känna att fotboll inte bara är en kamp för överlevnad – utan också glädje, fest och någonting större som inte går att beskriva med vanliga ord. Välkommandet och öppenheten från Eskilstunaborna har gett oss tillbaka tron att vi är på rätt väg. Under rekordkort tid har unga fotbollsentusiaster från Eskilstuna byggt en fin supporterklubb där respekt och vänlighet är normen.

Ilskan kom plötsligt från alla håll. Supporteraktivister uppvärmda med enstaka artiklar i massmedia har börjat aktiv förberedelse mot klubb vems namn kastar vissa supportrar till absolut ostyrd tillstånd. För att förstå vad som egentligen ligger bakom kulisserna vill jag använda mig av de vanligaste uttrycken och påståendena hos motståndarsupportrarna. De kanske inte är i kronologisk ordning – jag försöker bara inte missa något.

- "AFC är plastklubb som byter plats, namn och köper sig i seriesystem".

Plats. De som har läst min skrivelse har redan fått svar om att AFC endast har bytt plats en enda gång, under hela sin existens. Flytten till Eskilstuna handlade helt och hållet om klubbens fortsatta existens. Den som ännu tvekar får mer än gärna vända sig till oberoende officiella källor, som exempelvis Fogis. Av Fogis register framgår att AFC var registrerat som Solnaklubb från år 2007 till sista december 2016. Allt annat är fel.

Namn. AFC – Athletic Fotboll Club har i grunden alltid varit klubbens namn. Att exempelvis göra ett tillägg i form av United påverkar aldrig det grundläggande namnet. Vårt val att lägga till Eskilstuna i vårt namn är vårt sätt att visa uppskattning och respekt till staden och dess invånare. Vi är otroligt stolta att få representera Eskilstuna stad och kommer att göra det med huvudet högt!

Köper sig i seriesystemet. Jag hoppas att du, genom att läsa skrivelsen ovan, kan förstå att vi fick vår plats i Allsvenskan på ett korrekt och hederligt sätt.

- "Klubb utan historia, supportrar och traditioner".

Jag utmanar dig som tycker om att sprida påstående ovan att hitta ett enda exempel på en klubb som föddes med en färdig historia. Vi är glada över att redan lyckats få in en fot i svensk fotbollshistoria genom att bli den yngsta klubben i Allsvenskan.

Supportrar. AFC har redan sina fina supportrar. Jag ställer mig dock tveksam till huruvida de vill gå på matcher där de dränks av hot och hat från motståndarsupportrarna. Inte heller vill jag att dessa personer ska dyka upp på vår fina arena när den är full av positiva människor – barn, ungdomar som vuxna – som är förväntansfulla att se allsvensk fotboll. Fortsätter utvecklingen i motsatt håll finns tyvärr stor risk att fotbollsarenorna förvandlas till en mötesplats för huliganer, samtidigt som antalet fotbollsälskande besökare minskar.

Traditioner. Våra traditioner baseras på klubbens värdegrundspolicy. Där finns inget utrymme för hot och hat, svärord, förnedrande ramsor och fula banderoller. Jag kan inte riktigt förstå hur det kan vara acceptabelt att sprida detta, vilket många gånger påverkar de barn och ungdomar som besöker våra matcher för att se deras klubb eller fotbollsidoler spela. Många gånger ignoreras tyvärr problemet och ibland flirtas det även med dessa så kallade "supportrar". Tidningar på jakt efter en snabb slant publicerar opassande bilder som gärna sprids vidare av dessa aktivister. Har detta blivit en modern tradition? Jag skulle med handen på hjärtat föredra att vi även i fortsättningen ska beaktas som en plastklubb utan tradition – snarare än att gå med i denna stafett där supportrarna tävlar mellan varandra om vem som kan skapa den mest förolämpande banderollen. Jag är säker på att AFC:s supportrar aldrig skulle sänka sig så pass lågt.

Medlemskap och 10-årsmandat

Innan jag kommer till den sista delen av min skrivelse – ämnet fotbollsdemokrati – vill jag gärna förklara för våra nyfikna läsare varför klubbens stadgar, struktur och medlemsvillkor ser annorlunda ut jämfört med andra klubbar. Jag börjar med vår medlemskapsavgift på 1000 kronor, som fått mest kritik. Varför är avgiften så hög?

Förutom att stötta klubben såväl ekonomiskt som moraliskt, går avgiften till:

- Stöd av den nystartade supporterklubben. Samtliga supporterklubsmedlemmar har gratis entré till samtliga hemmamatcher;
- Inköp av supporterartiklar där 10 % av intäkter går direkt till supporterklubbkassan;
- Stöd av ungdomsverksamheten i vår samarbetsklubb Eskilstuna City. Tanken är att samarbetsklubben inte ska drabbas ekonomiskt och att deras intäkter inte skall vara mindre än för de tre senaste åren.

Intäkterna från vår kafeteriaförsäljning går också till Citys ungdomsverksamhet. Därtill drivs AFC:s elitförberedande ungdomsverksamhet i P16, P17 och P19 av hel- och deltidsanställda professionella tränare som kvalitetsmässigt motsvarar akademiverksamheten hos övriga allsvenska fotbollsklubbar. Hos oss är dock tränaravgiften för ungdomar minst tre gånger lägre. Detta innebär att våra barn sparar mellan 5 000 och 10 000 kronor varje år mindre jämfört med om de hade varit hos någon annan elitklubb.

Den förhöjda medlemskapsavgiften i vår förening betyder att medlemmarna i första fall stödjer sin egen organisation under uppbyggnadsfasen samt även dess ungdomsverksamhet. För att begränsa antalet personer som blir medlemmar uteslutande i destruktivt syfte får våra medlemmar rösträtt från och med det andra medlemsåret.

Som bakgrund till beslutet att välja ordförande på 10 år och styrelsemedlemmar på 6 år ligger hoten från såväl kända som okända individer och grupperingar. Dessa hot består i att man tänker köpa till sig röster innan årsmötet, för att i sin tur ta makten över klubben och lägga ner dess verksamhet. Detta för att AFC ska försvinna som konkurrent.

Vad hotar demokratin? Hot och hat inom svensk fotboll

En av grundprinciperna i en demokrati är att alla människor ska ha rätt att uttrycka sig fritt. Jag drabbas av fördömler, lögn/halvsanningar, fula transparanger, svärord,

mordhot. Våra unga supportrar blir påhoppade, trakasserade – listan är lång. Man försvarar detta beteende med att man försöker "skydda" demokratin. Samtidigt hejar många gånger dessa supportrar på engelska "odemokratiska" storklubbar. Det publiceras bilder från de engelska favoritklubbarna på sociala medier. Dubbelmoralen är påtaglig.

I min uppfattning är det helt normalt att heja på engelska klubbar. Dock har det blivit fel någonstans när samma person sedan predikar fotbollsdemokrati enligt svensk modell, samtidigt som övriga principer förkastas. Demokrati är inte något som bara kan omkastas och anpassas utefter hur man själv vill ha det. Demokratin finns eller så finns den inte alls. Den har inte någon lokal förankring och den ser likadan ut i Sverige och England och i övriga världen. Demokratin ger rätt att välja fritt: rätten att själv kunna påverka i vilken riktning ett land, en förening eller vad det nu handlar om ska röra sig. Jag har själv spenderat halva av mitt liv i forna Sovjetunionen där en så kallad "majoritetsdemokrati" har blomstrat i över 70 år. Till sist insåg man att det i själva verket var en "majoritetsdiktatur" det handlade om, i vilken majoriteten tryckte eller tystade ner alla som tyckte annorlunda. Kanske kan de som stod framför banderollen med texten "Alex, dra till sibirisk gulag..." känna igen sig?

Jag respekterar de demokratiska principerna inom svensk fotboll och jag respekterar också de föreningar som väljer att bygga sin verksamhet enligt 51-procentsregeln. Vår egen organisation byggdes enligt denna regel. Vi har aldrig brutit mot någon bestämmelse inom svensk fotboll. Vad vi däremot alltid har gjort, och kommer att göra även i fortsättningen är att kämpa för vår existens. Ibland måste vi göra saker annorlunda för att detta skall vara verklighet. Vi bryter aldrig mot några lagar eller regler och avser aldrig att göra det heller. Är detta odemokratiskt?

Jag tror inte att nystartade klubbar har chans att överleva utan ekonomiskt stöd från privata investerare. På vår väg upp till Allsvenskan stötte jag på otaliga specialister som tyckte sig veta bäst själva hur man ska bygga en ideell förening med mina pengar utan att behöva offra egna resurser och tid. Sådana människor försvinner utan spår vid första misslyckandet eller vid första antydning till ekonomiska svårigheter. Det är viktigt att tänka på att de nystartade klubbarna lever i samma pragmatiska värld som de mer väletablerade klubbarna. Utgifterna är stora och intäkterna oftast mycket begränsade – för hur ofta får den nyfödda klubben den där jättelika sponsorn? Man får inte heller glömma att klubbarna som idag njuter av sin 100-åriga historia bildades då fotboll var folkrörelse på riktigt och då spelare och ledare jobbade ideellt. Kärleken till klubben betydde mycket mer än saftiga ekonomiska kontakter. Idag är det tvärtom ingen ovanlighet att man riktar sin kärlek till den arbetsgivare som betalar mångmiljoner i lön. Jag skulle idag hylla den moderna allsvenska stjärnan som tackar nej till ett erbjudande från, säg, engelska Premier League.

Jag tycker med anledning av ovanstående att det vore rättvist att ge mer inflyttande till de som vågar satsa. Jag måste dock poängtera att jag inte gillar att man köper färdiga klubbar i de högsta ligorna – det är ju alltsomoftast en lek för "feta plånböcker". Jag tror att det är en helt annan sak när man, från dag ett, utvecklar eller stöttar en nyfödd klubb – i synnerhet under dagens tuffa fotbollsvillkor. Eller när man – i valet mellan klubbens fortsatta existens och konkurs – väljer att offra en förmögenhet för att klubben ska kunna leva vidare. Jag beundrar de klubbar där en potentiell konkurs har undvikits tack

vare ett solidariskt ekonomiskt stöd från samtliga medlemmar. Det tyder på att de demokratiska principerna i den klubben lever.

Och till sist: Hat och hot inom fotbollen har funnits i många år – åtminstone långt innan jag började "hota svensk fotbollsdemokrati". Jag tror att det är något som skapats av de som har svårt att realisera sig på något annat sätt. Det har faktiskt ingenting med sporten eller fotbolldemokratin att göra. I vårt fall handlar det nog mer om ett maktspel. Supportrar har alltid haft ett stort inflytande i fotbollsklubbar och deras åsikter går inte att ignorera, för det är till stor del tack vare dem som fotbollen och klubbarna lever vidare. Detta borde respekteras. Tyvärr finns samtidigt grupperingar som vill styra klubbarna med hjälp av hot och hänsynslöshet. Dessa personer är redo att använda våld om deras krav på exempelvis ett byte av tränare eller ordförande inte uppfylls. Dessa personer är därtill särskilt rädda att förlora sin maktställning. Det handlar inte längre om att utveckla sporten och att bidra med ett positivt inflytande. Tvärtom. Värst är det när detta beteende påverkar våra barn och ungdomar som endast vill kunna se på fotboll.

Vi i AFC Eskilstuna är alltid beredda att träffa andra klubbars supporterrepresentanter för att diskutera olika frågor på ett civiliserat sätt. Vi kommer därtill att göra allt för att skapa en av Sveriges bästa supporterkulturer och vi kommer att skydda våra principer så länge vi finns. Tillsammans med er, Eskilstuna stad, tar vi nu nya tag under 2018 och så gör vi Superettan-säsongen till en stor fest.

Alex Rysshholm, ordförande